

[Else-Merete Ross.]

situation igennem med dem og bagefter hjælpe dem i deres forhold enten til forældre, til børne- og ungdomsværn eller til politiet. Jeg synes, hun må have brug for et døgncenter af en anden art end den før-omtalte, et sted, hvor hun på alle tider af døgnet kunne få de unge, hun har fået kontakt med, anbragt, puttet i seng eller givet mad. Netop da kontakten sker om aftenen eller om natten, måtte det være væsentligt at have et sted at anbringe dem, eventuelt i form af et herberg.

Kofoeds Skole kommer med hensyn til stofmisbrugere mindst lige så meget ind i billedet som de andre, og så er den så kendt, at kammerater siger til én, der har sværet ved at klare sig: „gå ned til Kofoeds, mand, den er stensikker“. I de sidste år har skolen taget sig af ca. 250 unge stofmisbrugere. Kofoeds Skole har haft et eksperiment med 12 unge, der var stofmisbrugere i alvorlig grad. De holdt sammen i en gruppe, som vel godt kunne betegnes som et kollektiv, i 9 måneder. 10 af dem er nu tilbage i samfundet og bruger i hvert fald ikke mere de hårde stoffer.

Man kan naturligvis ikke stampe institutioner som Kofoeds Skole op af jorden, men jeg tror, at flere lignende centre spredt over byen ville være af stor betydning, hvis de fik det ry på sig, at det var stensikkert, at dér blev man vel modtaget, lige meget hvad der var i vejen, og dér havde man en mulighed for at få kontakt og hjælp. Denne blanding af opsøgende, forebyggende og hjælpende virksomhed tror jeg man burde udbygge i langt højere grad, end ministeren foreslår, og sætte særlig mange penge ind på dette felt.

Selv om det er nødvendigt at have uddannede professionelle medarbejdere, synes jeg, at det er godt, at ministeren er indstillet på at bygge på amerikanske erfaringer om værdien af at knytte eksnarkomaner til arbejdet. For at medarbejderne kan få kontakt med de unge, må de kunne accepteres af dem. Den, som selv har været

gennem narkotikaproblemerne og har klaret sig ud af dem, vil have særlige forudsætninger for at yde en positiv bistand. Yderligere bruges unge studerende og praktikanter. De studerende får nogle måneders kursus. Der har allerede indtegnet sig flere, end ungdomsklinikken er i stand til at uddanne. Det kunne tyde på, at en del unge nærmest opfatter dette arbejde som en slags u-landsarbejde i deres eget land.

Det kunne tænkes, at andre ville forsøge at danne ungdomskollektiver eller lignende for unge stofmisbrugere. Da utraditionelle metoder synes at have en større tiltrækning på de unge, håber jeg, at man vil se med sympati på sådanne foretagender og også give dem økonomisk støtte og faglig bistand, ikke mindst da man kan få erfaringer gennem de forskellige eksperimenter.

Fire ungdomshjem skal udbygges; jeg håber, at det er en rigtig investering. Mere personale i alt arbejdet skulle forhåbentlig give de unge mulighed for en nær kontakt til mindst én person, da kontakt synes at være indgangsporten til at komme videre med og eventuelt gennem problemerne. Særlige ungdomspensioner kan være et vigtigt overgangsled efter institutionsophold; for andre kunne særlige ungdomspensionater sikkert være af stor betydning.

Ministeren nævner ikke, at der vil være grupper, som sandsynligvis må have behandling resten af deres liv, men som, hvis de får den behandling, kan klare sig. I Sverige har man behandlet folk, der er afhængige af morfin og heroin, med en daglig dosis metadon-juice, og så godt som alle har socialt tilpasset sig godt.

I Birmingham har man erkendt, at der findes et bestemt antal heroinmisbrugere. Denne gruppe får en daglig ration heroin. Politiet kender dem, og der sker dem intet, hvis de holder sig til denne ration. Det hævdes, at man nu har kontrol med heroinen, idet sortbørshandelen ikke kan betale sig. Lignende metoder burde måske overvejes her i landet.

Alle kan sikkert blive enige om, at oplys-